

Ondergedoken

Colofon

ISBN: 978 94 6365 443 2

1e druk 2022

© 2022, Jara Lee

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Auteursfoto: Karin Poldervaart

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Ondergedoken

Jara Lee

1 - Proloog

Niemand had ons verteld dat het gevaarlijk kon zijn. Voordat we erin doken keken we toe hoe de anderen plezier hadden in het water. Dat konden wij ook. Pas op het moment dat het bijna misging had ik door hoe gevaarlijk het eigenlijk was. De stroming was te sterk en het was heel moeilijk om boven water te blijven.

Mijn twee vriendjes kon ik niet meer horen of zien.

Ik weet niet eens meer hoe ik op de kant terechtgekomen ben. Er werd geapplaudiseerd alsof ik een held was. Maar het voelde helemaal niet zo. Waar waren Bart en Martijn?

Ik werd overvallen door een blinde paniek. Er stonden veel mensen toe te kijken, maar ik durfde aan niemand te vragen waar ze waren, omdat het allemaal mijn schuld was. Ik had ze meegenomen naar deze veel te gevaarlijke plek.

Opeens zag ik hem. Ik zag hoe hij aan boord getrokken werd in een klein bootje. Zijn lippen waren helemaal blauw en zijn gezicht zo wit als de hoes om mijn kussen.

Ik schreeuwde dat hij antwoord moest geven. Een wildvreemde mevrouw sloeg een arm om me heen en ze wilde me meenemen.

In de verte klonken sirenes. Maar alles wat ik zag was het witte gezicht van mijn beste vriendje, met wie ik elke dag naar school ging. Vanaf die dag was niets meer vanzelfsprekend.

2 - Zaterdag 15 april, 14.00 uur, Blijdorp, Rotterdam

Roy Nelissen tilde Jarno van Rijn hoog op en zette hem op zijn brede schouders. Het driejarige jongetje gilde van de pret. Ze waren op weg naar de ingang van Diergaarde Blijdorp. Met een abonnement mocht je gewoon doorlopen. Het was stralend weer, een mooie dag om eropuit te gaan. Blijkbaar dacht half Nederland dat, want het was al behoorlijk druk bij de ingang.

Tessa van Rijn haalde een tas uit de kofferbak en sloot de auto, waarna ze Roy volgde. Ze bezocht met regelmaat de dierentuin. Als alleenstaande moeder was het een lange tijd haar enige vertier geweest. Ze had een abonnement genomen toen Jarno nog een baby was en ze ging altijd met de tram of de bus vanuit Rotterdam-Zuid naar Blijdorp.

Ze had voorgesteld om een wandelwagen mee te nemen, maar Roy had dat niet nodig gevonden. Als Jarno te moe werd, zou hij hem wel dragen. Ze glimlachte toen haar zoontje gilde van plezier, hoog op de schouders van haar vriend.

‘Roy, wat heb jij daar nou op je hoofd?’ vroeg ze met een stalen gezicht. ‘Het maakt geluid en het lijkt op een aapje, maar we moeten toch nog naar binnen?’

Roy bleef stilstaan om het spel mee te spelen. ‘Aapjes mogen niet naar binnen,’ zei hij zonder te lachen, maar het kostte hem wel moeite om zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Want die wonen er al.’

‘Nee, niet waar!’ gilde Jarno verontwaardigd. ‘We moeten doorlopen!’

‘Het is verboden voor huisdieren,’ hield Roy vol.

‘Zou hij soms ontsnapt zijn?’ vroeg Tessa, maar ze kon zich

niet langer beheersen en begon te grinniken. ‘O! Nu zie ik het. Het is Jarno!’

Ze waren inmiddels in de buurt van de ingang en liepen naar de kassa voor abonnementhouders.

Roy kietelde Jarno plagend en het jongetje gilde het uit van plezier. In de lange rij bij de kassa dacht Roy een bekend gezicht te zien, maar hij wist het niet helemaal zeker. Hij had diegene al een paar jaar niet gesproken en dacht meteen zich te vergissen, omdat hij een jongetje in een buggy bij zich had. Bij zijn weten had zijn vroegere vriend geen kinderen.

Roy tilde Jarno van zijn schouders en pakte hem bij zijn hand. ‘Niet te hard lopen. Het is een beetje druk en ik wil je niet kwijtraken.’

‘Maar ik wil daarheen!’ riep Jarno en hij trok aan zijn hand.

‘Kom dan, mamma, naar de pinguïns, die kunnen dansen!’

‘Dan gaan we daar eerst heen,’ zei Tessa met een brede glimlach om haar mond.

‘Dat heb je ervan als je hem *Happy feet* laat kijken.’

Bart van Schie had een kaartje voor zichzelf gekocht en duwde de buggy met zijn drie jaar oude neefje het terrein van de dierentuin op. Thijs stak zijn armen naar zijn oom uit. ‘Zelf lopen!’ zei hij luid. ‘Ik ben al een grote broer. Ik kan zelf lopen.’ ‘Dat klopt, vent,’ zei Bart. ‘Kom er maar uit.’ Hij tilde hem op en zette hem op zijn voeten. ‘Het was bij de kassa te druk en daarom vond ik het handiger om je in je wagen te houden. Zeg het maar als je moe bent, dan mag je weer zitten.’

Bart duwde met één hand de buggy voor zich uit en stak zijn andere hand uit zodat zijn neefje hem vast kon houden. Hij had een plattegrond van de dierentuin gekregen bij de ingang, maar besloot zijn eigen route te volgen. Hij keek eens om zich heen en staarde verbaasd naar een forse kale man met een

vrouw met rossig haar naast hem en een klein jongetje met pikzwart haar tussen hen in.

‘Roy?’ zei hij luid genoeg om verstaanbaar te moeten zijn.

‘Roy Nelissen? Ben jij dat?’

‘Dus toch.’ Met een grijns draaide Roy zich om. ‘Bij mijn weten had jij geen kinderen, Bart van Schie.’

Hij liep op zijn vroegere jeugdvriend af en gaf hem een kameraadschappelijke klap op zijn schouder. ‘Dat is effe geleden.’

‘Dit is Thijs, het zoontje van mijn zus,’ zei Bart, nadat hij Roy ook begroet had. ‘Ik wist niet dat jij een zoontje had.’ Hij keek vriendelijk naar de vrouw bij Roy. ‘Het enige wat ik zeker weet, is dat jij geen zus van Roy bent.’

Tessa had even verbaasd gekeken toen de man hen aansprak, maar was Roy gevolgd. Ze kende Roy bijna een half jaar en ze had deze man nooit eerder gezien, al had ze in de tijd dat ze met Roy omging eigenlijk alleen kennisgemaakt met een paar van zijn collega’s. Ze stak haar hand uit. ‘Tessa van Rijn. En dit is Jarno, mijn zoontje. Jarno is drie, en hoe oud is Thijs?’

Bart schudde de ietwat mollige vrouw de hand. Zijn eerste indruk was dat ze open en direct overkwam, een eigenschap die hij kon waarderen. ‘Thijs is ook drie,’ antwoordde hij.

‘Ik ben al een grote broer!’ zei Thijs trots. ‘Mijn mamma heeft een dikke buik gehad en nu ben ik de broer van Thom.’

Tessa ging op haar hurken zitten en keek het ventje aan. ‘Dat is leuk. Jarno heeft geen broertjes of zusjes. Ben jij wel heel voorzichtig als je zo’n kleine baby vast mag houden?’

‘Dat doe je zo!’ zei Thijs en hield zijn armen voor zich alsof hij de baby vasthield.

‘Ilona is twee maanden geleden inderdaad bevallen van haar tweede,’ legde Bart uit aan Roy. ‘Ze heeft het er best druk

mee, vandaar dat ze me vroeg om met Thijs een middagje naar de dierentuin te gaan.’ Hij nam aan dat Roy en Tessa samen iets hadden, maar vond het ongepast om dat meteen te vragen. Hij keek naar Tessa. ‘Ilona is dus mijn zus. Roy kent haar van vroeger.’

Tessa ging weer staan en zag dat Jarno en Thijs gezamenlijk op weg gingen naar het verblijf van de pinguïns. ‘Het lijkt mij het beste om die twee heertjes maar te volgen.’

Roy keek om zich heen en zei niet al te luid tegen Bart: ‘En waar blijft je wederhelft? Mocht je wel alleen op pad?’

‘Die heb ik niet meer. Sinds een paar weken zijn we uit elkaar.’ Bart probeerde zich te herinneren hoelang hij Roy al niet meer gezien of gesproken had. Bij zijn weten was de laatste keer al zeker een jaar of drie geleden. ‘Dus de rollen zijn nu omgekeerd, als ik me niet vergis.’ Hij grijnsde naar Roy. ‘Ik ben weer single en jij hebt intussen niet alleen een vriendin, maar ook een zoontje.’

‘Jarno is niet van Roy,’ zei Tessa, die naast Roy was gaan lopen en de twee jongetjes in de gaten hield.

Roy viel stil om na te denken. Hij had geen goed woord over voor Joyce, de toenmalige vriendin van Bart. Op een gegeven moment had hij er niet meer naartoe gewild. Mevrouw had altijd commentaar. Op hem, maar ook op andere vrienden van Bart.

Roy had daarom zelf geen initiatief meer genomen om met Bart af te spreken.

Er viel een korte stilte, die voor hem pijnlijk voelde. Kon hij het maken om er iets over te zeggen?

‘Ik heb je gemist man,’ zei Roy uiteindelijk en hij gaf hem nog maar een vriendschappelijke klap op zijn schouder.

‘Ik jou ook,’ verzuchtte Bart. ‘Het voelt alsof ik jaren opgesloten heb gezeten.’

Bij het hek van de pinguïns stonden Jarno en Thijs druk met elkaar te kletsen.

‘Doe jij nog steeds internationaal transport?’ vroeg Bart. ‘Bloemen, toch? Naar Frankrijk en Duitsland?’

‘Ja, dat is niet veranderd. En jij?’

Bart slaakte een diepe zucht. ‘Ik ben op zoek naar een baan en een eigen flat. Door het gedoe met Joyce ben ik mijn baan ook kwijt en omdat ik niet naar mijn ouders terug wilde, logeer ik tijdelijk bij Ilona en Martijn in Maassluis, al is het natuurlijk niet ideaal, nu ze net een baby hebben.’

‘Dat meen je niet,’ zei Roy, die wel inzag dat het niet goed ging met Bart. ‘Natuurlijk wil je niet terug naar je vader en moeder.’

Roy kon zich zijn ouders goed herinneren. Als kind kwam hij al bij Bart over de vloer. Zijn moeder was altijd erg streng geweest. Zijn vader daarentegen helemaal niet. Roy kon zich niet voorstellen dat het ooit zou veranderen. Daarom hadden ze veel tijd bij hem thuis doorgebracht. Zijn eigen moeder was veel gemakkelijker. Een vader had Roy zelf nooit gehad, die kende hij niet.

‘Ik bezoek ze regelmatig, hoor,’ zei Bart. ‘Maar daar weer gaan wonen is geen optie. Dan word ik gek.’ Hij glimlachte naar Tessa. ‘Het spijt me. Het is misschien niet zo netjes van me om alleen met Roy te praten. We kennen elkaar al vanaf de basisschool.’

‘Dat geeft niet,’ antwoordde Tessa. ‘Roy en ik kennen elkaar al wel een tijdje, maar we hebben sinds kort pas iets met elkaar. Als jij zijn moeder kent, ken je mijn oma misschien ook. Zij woont twee huizen bij haar vandaan.’ Ze noemde de volledige naam van haar oma, maar Bart schudde zijn hoofd.

‘Het is alweer een tijd geleden dat ik bij Roys moeder ge-

weest ben,' zei hij. 'Haar herinner ik me wel en ook zijn oma, maar burens, nee, die herinner ik me niet.'

'Zullen we er even bij gaan zitten?' stelde Roy voor. 'Dan trakteer ik op een bakkie koffie. De jongens kunnen spelen in de speeltuin.'

3 - Zondag 16 april, 20.30 uur, Roys appartement,
Ridderkerk

Roy liet Bart zijn appartement binnen. Het enige wat hij bij zich had waren twee weekendtassen.

In overleg met Tessa had Roy hem aangeboden om in zijn huis in Ridderkerk te gaan wonen, omdat het vrijwel de hele week leegstond; doordeweeks zat Roy met zijn vrachtwagen op de weg, en in de weekenden sliepen ze afwisselend hier of in Tessa's flat in Rotterdam-Zuid. Voorlopig zouden ze in de weekenden dat ze samen waren in Rotterdam blijven slapen. Zo kon Bart van hieruit naar iets voor zichzelf zoeken.

'Welkom,' zei Roy hartelijk en hij gaf Bart een korte rondleiding door zijn optrekje. Even later zaten ze samen met een biertje op de bank.

'Ik weet niet hoe ik je moet bedanken,' zei Bart. 'Ik zal je huis in ieder geval voor je schoonhouden en zo. Dat is het minste wat ik voorlopig terug kan doen.'

De vorige middag was hij stomverbaasd geweest toen Roy hem dit aanbod deed. Hun oude vriendschap was verwaterd door zijn relatie met Joyce. Bij thuiskomst in Maassluis had zijn zus het een heel goed idee gevonden, al zei ze meerdere keren dat hij altijd welkom bij hen was. De meeste van zijn persoonlijke bezittingen stonden nog ingepakt in dozen in haar garage en die mocht hij daar laten tot hij een eigen plek had gevonden. Het was nu zaak om zo snel mogelijk een nieuwe baan te vinden.

'Wat vond Tessa er eigenlijk van?' vroeg hij. 'Ik wil zeker niet verantwoordelijk zijn voor iets tussen jullie. Ik begreep dat ze in een antikraakappartement op Zuid zit? Zijn jullie nog niet zover dat ze bij je in wil trekken?'

‘Tessa vindt het goed. Ik heb haar alles verteld en ook hoe lang we elkaar al kennen,’ zei Roy. ‘We willen niet te hard van stapel lopen. Ik zou wel willen samenwonen, maar Tessa is een beetje bang. Dat komt door die vader van Jarno, denk ik.’

‘Dat idee had ik ook. Volgens mij komt bij haar dat jochie op de eerste plaats. Lekker asociaal van die gast om haar te laten stikken toen ze zwanger was, terwijl haar ouders en broer haar al niet meer wilden zien omdat hij een buitenlander was. Dan loop je toch niet weg?’

‘Precies, zij heeft tijd nodig om mij volledig te vertrouwen. Maar ik ben een gelukkig en geduldig mens.’ Roy nam een flinke slok van zijn bier. ‘Maar vertel eens, joh. Volgens mij heb je nog niet de helft verteld. Ben jij bij Joyce weggegaan, ben je eindelijk na gaan denken? Je weet dat ik haar nooit gemogen heb.’

Bart schudde zijn hoofd. ‘Zeg maar gewoon dat ik een zak ben. Uiteindelijk heeft zij me eruit gegooid. Ik had de kans niet om zelf bij haar weg te lopen. De flat in Hoogvliet stond op haar naam. Het ergste was dat ik mijn baan ook kwijtraakte. Ik zat in mijn proeftijd en liet per ongeluk een tank overlopen.’

Hij vertelde in het kort hoe hij na een eerder ontslag door een reorganisatie een baan had gevonden als procesoperator in de Botlek, maar dat hij door de ellende thuis tijdens zijn dienst in slaap was gevallen terwijl hij een tank aan het spoelen was. Het had hem de baan gekost en het voorval maakte het hem lastiger om een vergelijkbare baan te vinden. Erover liegen tijdens een sollicitatie was niet slim en dus probeerde hij het niet te vertellen, maar dat bleek moeilijk, zeker als er over specifieke voorvallen tijdens het werk werd doorgevraagd.

‘Mijn zus vindt dat ik iets anders moet zoeken. Omscholen en zo. Of iets doen met mijn ervaring als duiker of het zwemmen, wat ik zo vaak mogelijk doe.’

‘Ze zoeken ook nog steeds chauffeurs,’ bromde Roy.

‘Daar heb ik over nagedacht, sinds ik jou gister zag. Maar ik weet niet of ik voor dat leven geschikt ben. Ik word chagrijnig van files en aan lang wachten heb ik een bloedhekel.’

Roy begon te lachen. ‘Dat gebeurt meestal alleen in Nederland en België.’

‘Lach maar,’ grinnikte Bart. ‘Het zou heel slecht zijn voor mijn hart. Ik denk dat ik liever in Frankrijk of Duitsland zou willen blijven.’ Hij nam een slok en zette het lege flesje op tafel. ‘Ik denk eraan om zweminstructeur te worden. Maar mijn zwager verklaart me voor gek en vindt dat ik verder moet gaan met duiken. Daar zou in de offshore veel mee te verdienen zijn, maar dan ben je veel van huis en het is gevaarlijk.’ Hij slaakte een diepe zucht. ‘Ik weet het niet. Aan het eind van de maand ga ik een test doen, om te zien waar ik geschikt voor ben. Daar heb ik me voor ingeschreven. Ik ga echt, want ik moet het uit eigen zak betalen.’

‘Een badmeester?’ Roy schudde zijn hoofd. ‘Dat is slecht voor mijn hart, geloof ik.’

‘Wat is er mis mee? Ilona vond dat ik me best red met jochies zoals Thijs en schoolkinderen zijn alweer ouder.’

‘Van water word je nat.’ Roy zette zijn lege flesje naast dat van Bart.

Die keek hem verbaasd aan. ‘Heb je daar nog steeds last van? Weet je wel hoelang dat al geleden is?’

‘Ik heb er geen last van,’ bromde Roy. ‘Gewoon zorgen dat ik droog blijf.’

‘Douche jij je nooit dan?’ Bart snoof de lucht op en schudde

zijn hoofd. 'Ik ruik niets verdachts. Je bedoelt vast dat je nooit naar een zwembad gaat, of niet?'

'En ook niet op een boot. Word ik ziek van.'

'Dat heeft niets met elkaar te maken,' zei Bart. 'Maar wat doe je als Tessa en Jarno in de zomer naar een zwembad of naar zee willen?'

'Toekijken.' Roy stond op en pakte zijn lege bierflesje. 'Jij nog?'

Bart schudde zijn hoofd. 'Nee, bedankt. Ik drink niet meer zoveel als we vroeger deden.'

Roy pakte voor zichzelf een nieuw flesje en hij ging weer zitten.

'Hoe vroeg moet jij morgen eigenlijk weg?' vroeg Bart. 'Je moet zeker eerst je vrachtwagen halen en bloemen gaan laden in Aalsmeer of in Honselersdijk?'

'Voordat de vogels beginnen te zingen,' antwoordde Roy met een grijns op zijn gezicht. 'Ik moet om half vijf op en vijf uur vertrekken.'

Hij keek op zijn telefoon en stuurde een appje met een hartje naar Tessa.

'Dan draai ik me nog een keer om,' grijnsde Bart, die zag wat Roy deed. 'Leuke vrouw, die Tessa. Dus je kende haar al langer, maar je wist niet dat ze een alleenstaande bijstandsmoeder was?'

'Dat klopt,' antwoordde Roy. 'Ze bezocht haar oma met regelmaat en omdat ze met dat jochie liep te zeulen, dacht ik dat er wel een man in het spel was. Ik raakte met haar aan de praat toen haar auto het voor de deur begaf. Zo kwam ik erachter.'

'Ik zie wel dat ze een heel ander type is dan Joyce. Ik weet niet hoe ik zo stom kon zijn. Het enige wat we op het laatst nog gemeen hadden was het zwemmen. Verder leefden we

meer als broer en zus in die flat dan dat we een relatie hadden.'

'Zo snel mogelijk vergeten,' vond Roy. 'Moet ik mijn excuses nog maken?'

Bart schudde zijn hoofd. 'Natuurlijk niet. Dat zou ik juist moeten doen. Ik ben in de afgelopen vijf jaar wel meer vrienden kwijtgeraakt omdat ik bij haar bleef.'

'Toch had ik jou weleens een berichtje kunnen sturen,' zei Roy. 'Het spijt me.'

4 - Dinsdag 18 april, 21.00 uur, Yvonne's villa, Saint-Raphaël

‘Kim, schiet eens op,’ snauwde Yvonne Pinot tegen haar dochter. Ze zaten met het hele gezin aan tafel op het terras. Het begon te schemeren en koelde al een beetje af, maar ze hadden de eerste maaltijd buiten genoten.

Kim stond op en ze begon de tafel af te ruimen, zoals haar moeder haar opgedragen had.

Bernard Pinot zette zijn glas op tafel en keek toe terwijl de dochter van zijn vrouw bezig was. De inmiddels jonge vrouw was een peuter geweest toen hij Yvonne had leren kennen en opgegroeid tot een bijzonder mooie schoonheid, die met gemak mee zou kunnen doen in de top van de modellenwereld, maar Yvonne wilde daar niets van weten.

Kim moest thuisblijven en doen wat zij haar opdroeg.

Hij zat zelf eigenlijk in een soortgelijke situatie. Ook hij kon weinig meer doen dan wat zijn vrouw van hem eiste. Dat was ooit anders geweest. Hij had een degelijk lopende garage gehad waar hij wat exclusievere auto's verkocht, zij was een redelijk succesvolle makelaar en projectontwikkelaar. Toen het hem een jaar of twee op rij wat minder ging, was Yvonne financieel bijgesprongen en was zij in feite de eigenaar van zijn bedrijf. Mooie en vooral dure auto's waren zijn passie en financiële zaken rond de inkoop en verkoop waren niet zijn sterkste kant. Nu had hij dus wat hij het liefst had: geen geldzorgen en als hij wilde bijna elke dag een andere auto waar hij zelf in kon rijden om indruk te maken.

‘Morgen arriveren er twee nieuwe Ferrari's,’ zei hij. ‘Een ervan heb ik al bijna verkocht en voor de andere denk ik al een koper te weten.’

‘Wanneer houden we er zelf eens een?’ vroeg Thomas. ‘Ik zou wel in zo’n auto rond willen rijden.’

‘Eerst zeventien worden en je rijbewijs halen, jongen,’ zei Bernard tegen zijn zoon. ‘Toen ik vijftien was droomde ik ook van auto’s, maar moest ik het doen met een scooter.’

‘Thomas Pinot, houd je mond als ik met je vader praat,’ zei Yvonne. ‘Bijna verkocht zeg je?’

‘Waarom heb je die meid niet naar die klant gestuurd?’

Kim kwam terug met een kaasplank en zette hem op de tafel.

‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je die kaasmessen moet pakken!’ schreeuwde Yvonne. ‘Deze zijn er helemaal niet geschikt voor!’

Kim had er totaal niet over nagedacht en haastte zich zo snel mogelijk weer naar binnen, maar ze kon ze nergens vinden. Onzeker liep ze terug naar buiten.

‘Mam,’ begon ze.

‘*Merde!* Je bent nog stommer dan ik dacht! Onthoud eens wat ik je zeg!’ Yvonne stampte nijdig naar binnen om de kaasmessen te gaan halen.

Kim was onzeker blijven staan, niet wetend wat er van haar verwacht werd. Zo ging het bijna altijd. Ze wist niet beter dan dat ze te stom was om iets goed te doen.

Yvonne kwam terug naar het terras en smeed de messen op de tafel. Ze duwde Kim terug in haar stoel. ‘Domme zeug. En jij blijft van de kaas af, want met vetrollen kom je niet mooi uit op de foto’s.’

Thomas had een opmerking over de vetrollen van zijn knappe zus op het puntje van zijn tong, maar kende zijn moeder goed genoeg om te weten dat hij beter zijn mond kon houden. Ze had deze avond een rothumeur en het was verstandig om zo weinig mogelijk te zeggen.

‘Ik wil Kim morgen met een klant meesturen die interesse heeft in de Audi RS 3 Limousine.’ Bernard’s toon deed vermoeden dat hij de woordenwisseling tussen moeder en dochter niet gevolgd had. ‘Een heel rijke kerel uit Gogolin, die de auto mogelijk aan wil schaffen voor zijn zus.’

‘Wie?’ vroeg Yvonne nieuwsgierig. ‘Bernard, wat flauw. Je kunt toch gewoon zeggen aan wie je hem verkoopt.’

Kim plukte zenuwachtig aan haar servet. Eigenlijk had ze nog trek in iets te eten, want het hoofdgerecht was maar mager geweest.

‘Schei eens uit.’ Yvonne ramde op de hand van Kim, die haar geschrokken aankeek. ‘Ik krijg er de zenuwen van. Houd daarmee op!’

De tranen sprongen in haar ogen, maar huilen deed Kim niet in het bijzijn van haar moeder. Dat had ze lang geleden al afgeleerd. Het maakte de situatie er niet gemakkelijker op, maar juist erger.

‘Je kent hem vast wel,’ zei Bernard, terwijl hij wat stukjes kaas afsneed en op zijn bord legde. ‘Louis Praston. Hij heeft een enorm containertransportbedrijf en is een klein jaar geleden gescheiden van zijn tweede vrouw. Ik hoorde van een van mijn medewerkers dat hij op zoek is naar een nieuwe jonge vlam, maar of dat waar is weet ik natuurlijk niet.’

Yvonne verslikte zich en nam snel een slok van haar wijn, opgewonden over wat hij zojuist gezegd had.

Snel reageerde ze: ‘Die moet je binnenhalen. Maak foto’s van haar bij die auto met zo min mogelijk kleren aan.’ Ze knikte richting Kim. ‘En ze moet met hem lunchen. Je zorgt dat hij toehapt!’

Bernard keek naar zijn vrouw. Dit was exact de reden dat hij het vertelde. Ze zou nijdig op hem worden als hij Kim in contact bracht met de man zonder haar in te lichten. Nu

kon hij altijd zeggen dat het haar idee was geweest. 'Ik weet alleen niet of hij zelf komt of dat hij een van zijn mensen stuurt,' zei hij, om zich in te dekken als het per ongeluk anders liep.

Thomas had gewacht tot zijn moeder kaas gepakt had en vulde zijn bord. Hij vond het wel een beetje zielig dat zijn zus geen kaas mocht, maar durfde het niet om haar stiekem een stukje toe te schuiven. Het gesprek tussen zijn vader en moeder vond hij niet spannend. Kim was al ruim een jaar het boegbeeld van het bedrijf van zijn vader en haar foto's stonden op bijna alle reclamefolders.

'Jij regelt dat Louis met haar gaat lunchen,' hield Yvonne stug vol. 'Die vent is steenrijk en invloedrijk. Als je hem kunt raken dan heb je kans dat hij nog een auto bij ons koopt. Snap dat dan!'

Kim staaarde naar de kaasplank. Ze wist precies wat haar moeder van haar verwachtte. Het baantje dat ze had bij de garage was niet erg ingewikkeld. Ze moest koffie schenken voor de gasten en heel af en toe mee lunchen. Alles was gericht op haar uiterlijk. Enerzijds vond haar moeder haar een mooie meid van wie geprofiteerd moest worden, maar aan de andere kant was ze lelijk en leek ze te veel op de vader die ze nooit gekend had. Het hing altijd af van haar moeders humeur. Kim wist niet beter. Al snel leerde ze keihard te zijn voor zichzelf en om alles maar te ondergaan. Zowel voor de garage als thuis. Het personeel dat aangenomen werd voor hun gemak liep meestal binnen drie maanden weg omdat haar moeder niet tevreden was, of ze vertrokken huilend omdat ze slecht behandeld werden.

In haar fantasie liep Kim ook vaak weg, maar ze wist nooit waar ze heen zou moeten. Haar situatie was uitzichtloos. Na de middelbare school had ze niets meer hoeven leren dan een